

LEENA
LEHTOLAINEN

JUHANNUSTULET

KERTOMUKSIA SUVIYÖSTÄ

TAMMI

LEENA LEHTOLAINEN

JUHANNUSTULET

KERTOMUKSIA SUVIYÖSTÄ

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

Pimeän risteys, 2023

Jälkikaiku, 2020

Turmanluoti, 2018

Viattomuuden loppu, 2017

Surunpotku, 2015

Rautakolmio, 2013

Minne tytöt kadonneet, 2010

Väärän jäljillä, 2008

Rivo Satakieli, 2005

Veren vimma, 2003

Ennen lähtöä, 2000

Tuulen puolella, 1998

Kuolemanspiraali, 1997

Luminainen, 1996

Kuparisydän, 1995

Harmin paikka, 1994

Ensimmäinen murhani, 1993

HENKIVARTIJA-SARJA

Ilvesvaara, 2021

Tiikerinsilmä, 2016

Paholaisen pennut, 2012

Oikeuden jalopeura, 2011

Henkivartija, 2009

MUUT TEOKSET

Joulupukin suudelma, 2021

Valapatto, 2019

Tappajan tyttöystävä ja muita rikoksia, 2018

Kuusi kohtausta Sadusta, 2014

Luonas en ollutkaan, 2007

Viiimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006

Jonakin onnellisena päivänä, 2004

Kun luulit unohtancesi, 2002

Sukkanauhattyttö ja muita kertomuksia, 2001

Tappava säde, 1999

NUORILLE

Vihreän lohikäärmeen risteys, 2022

Kitara on rakkauteni, 1981

Ja äkkiä onkin toukokuu, 1976

© Leena Lehtolainen ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-5574-3

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Juhannustulet	7
Basistin tapaus	20
Viimeinen kesäyö	27
Ilman armoa	88
Hyvä peffa	114
Ruusuja ja kivääreitä	132
Surunsaari	218
Hiljainen suviyö	230
Toivon hetki	242
Sukellus	278
Metsänpeitto	291
Maria Kallion ensimmäinen tapaus	322
Ruma juttu	341

Juhannustulet

Tuire oli päättänyt surmata äitinsä. Hän oli aluksi kuvitellut, että asia hoituisi itsestään, että isän kuoltua äiti menettäisi elämänhalunsa ja hiipuisi pois. Kahdeksankymmppisen muorin elämänhalu oli yllättänyt, ja mikä pahinta, hänellä oli tarmoa sekaantua tyttärensä asioihin vielä innokkaammin kuin isän eläessä. Silloin äidin voimat olivat paljolti valuneet isästä huolehtimiseen.

Tuire oli aina vihannut mökkijuhannuksia. Vuosikaudet hänellä oli ollut tapana keksiä muita menoja juhlapyhän ajaksi: lomamatka, työkeikka, kaason tehtävä ystävättären häissä. Jos mökille oli ollut pakko mennä, hän oli lähtenyt pois heti kun linja-autot taas kulkivat. Mökki oli hänestä ahdistava paikka. Kaksi ulkovessaa, hyttysset, savun haju, joka kiemurteli keuhkoihin milloin grillauspaikalta, milloin sateisina päivinä sytytettävistä uuneista, joita vanhemmat eivät suostuneet vaihtamaan sähkölämmitykseen. Tuire oli taannoin tuonut omaan

kamariinsa patterin, mutta seuraavalla käynnillä hän ei löytänyt sitä mistään. Kun hän oli kysynyt asiasta äidiltä, tämä oli mytristänyt suutaan ja vilkaissut isään päin. Tero oli myöhemmin väittänyt, ettei isä ollut pitänyt Tuiren hankkimaa lämmityslaitetta paloturvallisena.

Isä oli syntynyt Johanneksen päivänä, jolloin juhannusaattoa olisi oikeasti pitänyt viettää. Tämä juhannus oli ensimmäinen, jolloin häntä ei enää ollut. Tuiren oli pakko lähteä mökille äidin ja Tero-veljen perheen seuraksi lievitämään heidän suruaan. Tai niin käly Eevastiina vaati.

Olisipa mökki edes ollut järven rannalla, eikä surkean lammenlämpäreeseen, jonka vesi oli mustaa ja ranta mutainen. Kun Teron lapset olivat pieniä, veli oli ajanut rantaan autokuormallisen hiekkaa, jotta lapsilla olisi mukavampi läträtä vedessä. Seuraavana keväänä hiekasta ei ollut enää jälkeäkään, mutta oli imenyt sen syövereihinsä.

Kun isä oli kuollut, Tuire oli odottanut äidin luopuvan mökistä. Ehkä Teron perhe lunastaisi sen itselleen, tai sitten se myytäisiin. Mutta veli ja äiti olivat sitä mieltä, että pesää ei vielä jaettaisi. Äiti saisi asua kotitalossa ja nauttia mökin rauhasta niin kauan kuin kykenisi. Tero ja Eevastiina eivät rahaa tarvinneet. Tuiren mielipidettä ei kysytty.

Hänelle perintö olisi kelvannut. Yhden naisen viestintäyritys oli erikoistunut tapahtumatiedottamiseen, ja korona-aikana kaikki riennot olivat loppuneet kuin seinään. Samoin oli käynyt Tuiren tuloille. Isä oli muutaman kerran siirtänyt hänelle tonnin pari.

– Ei kerrota Terolle ja äidille, hän oli kuiskannut. Tuire oli aina ollut isän tyyttö. Äiti oli välillä vinoillut siitä, että

isä antoi Tuirelle anteeksi kaikki mokat, senkin, kun hän kolhi isän Opelin lunastuskuntoon pari kuukautta ajokortin saamisen jälkeen. Isä ymmärsi, että Tuire oli väistänyt irrallaan juoksevaa koiraa. Tuire oli toisinaan ajatellut, että äiti oli hänelle isän huomiosta mustasukkainen.

Äidin mukaan isä ei ollut tehnyt testamenttia, mikä tarkoitti sitä, että omaisuus jaettaisiin tasan Tuiren ja Teron kesken. Tuiren opiskelukaverin Mirkan mies oli juristi, joka sanoi että Tuire voisi vaatia pesän jakamista ja omaa osuuttaan. Tuire saattoi kuvitella millainen riitely siitä seuraisi. Tero ja varsinkin Eevastiina koettaisivat vetää välistä. Jos äiti kuolisi, asiat olisivat selkeitä eikä kukaan voisi panna Tuirelle vastaan.

Mökki oli kunnostusta vaativa sadan neliön maalaistalo ulkorakennuksineen, ja sinne oli Helsingistä ajomatkaa vain vajaa tunti. Sille löytyisi ostaja nopeasti. Vanhempien rivitalonpätkä Vanhassa Tapiolassa oli nostanut arvoaan metron myötä. Lisäksi heillä oli ollut osakesijoituksia, ja isän Volvo oli vain parin vuoden takaista mallia. Tuire laski, että omalla puolikkaallaan hän saisi kevyesti maksettua yrityksensä velat. Sitten voisi harkita sijoitusasunnon hankkimista. Mutta ihan ensimmäiseksi hän lähtisi lomalle jonnekin, missä lämpötila ei koskaan laskisi alle kahdenkymmenen asteen ja hiekka olisi valkoista ja pehmeää. Mielessä siinsi Bahama, Barbados tai Bali. Paikka kaukana Suomen loputtomasta tihkusta ja kesän armottomasta valosta, joka paljasti villakoirat nurkissa ja päivä päivältä syvenevät rypyt hänen suupielissään.

Sade teki uuden hyökkäyksen, naputti kattoa sarjatu-lena, veti ikkunan eteen verhon, jonka läpi ei näkynyt

edes sadan metrin päässä olevaan saunarantaan. Tuiren kamarin lämpötila oli kännykän mittarin mukaan kuu-sitoista astetta. Miten ihmeessä siellä tarkenisi yön yli? Olisi pakko sytyttää tuli uuniin. Äidin huoneessa se oli palanut heidän saapumisestaan asti.

Tuiren rooli perheessä oli epäkäytännöllinen huithapeli, joka tuskin osasi keittää kananmunaa eikä erottanut porkkanantaimia rikkaruohoista. Kitkeminen oli yksi mökkihommista, joita hän inhosi. Kun mokasi riittävän monta kertaa, kukaan ei odottanut hänen enää osallistuvan. Nyt oli Teron tyttärien vuoro joutua kyykkimään vuosi vuodelta laajenneella kasvimaalla. Tuire oli joskus miettinyt, pitäisikö hänen jakaa kikka veljenlapsien kanssa. Hän oli järjestänyt Teron esikoiselle Taikalle ilmaisia festarilippuja ja vienyt Tuukan aitiopaikalle lätkämatsiin, mutta ei heidän välilleen ollut syntynyt muuta kuin sukulaisuuden pakottama side.

Nyt Taika, Tuukka ja hänen kaksossiskonsa Tessa kököttivät ullakkoparvella puhelintensa kimpussa, koska sade esti kitkemisen ja muut ulkohommat. Samantekevää heille missä he olivat, kaverit olivat tavoitettavissa samassa sähköisessä universumissa.

Tuiren oli vaikea saada uuni tai saunan kiuas palamaan. Tuohenkappaleet tai sytytyspalat eivät vain totelleet häntä. Kuinka monesti hän oli kädet vilusta täristen joutunut katselemaan puiden nokeutumista pinnalta ilman toivoa liekeistä? Kaksosilta ei iljennyt apua pyytää, vaikka he olivat partiolaisia. Oli vähemmän kirvelevää turvautua veljeen tai kälyyn.

Tulentekotaidottomuus ja hänen yleinen epäkäytännöllisyytensä voisivat vielä kääntyä hyödyksi. Kukaan ei

kuvittelisi, että hän koskisi äidin kamarin pelteihin, koska kukaan ei olettanut hänen ymmärtävän niiden toiminnasta mitään. Vielä vähemmän kukaan uskoisi, että hän kävisi lisäämässä puita äidin uuniin kun toiset nukkuivat. Saunan jälkeen mentäisiin kokolle juomaan kuohuviiniä, olipa sää mikä tahansa. Voisiko hän avata pullon valmiiksi ja sekoittaa siihen nukahtamislääkettä? Äiti poti kesäisin unettomuutta, joten kukaan ei ihmettelisi, jos hänen elimistöstään löytyisi tsopiklonia.

Eevastiina kolisteli keittiössä, huusi Taikaa avukseen. Tämä ei vastannut, istui tietysti kuulokkeet korvillaan. Tarkoitus oli ollut syödä grilliateria ulkona, mutta sateen takia juhannusillallinen oli siirretty sisätiloihin. Olisiko sähkölieden luona lämmin? Tuire puki villatakin ylleen ja veti lampaannahkatossut jalkoihin.

– Voinko auttaa? hän kysyi tupakeittiöön päästyään.

Eevastiina ei ollut uskoa korviaan. Tuire oli varsinainen tumpula, joka onnistui jättämään hiekkaa uusiin perunoihin ja leikkaamaan sormensa, jos koetti pilkkoa tomaatteja. Jo viisivuotiaana Taika oli ollut parempi keittiöapulainen kuin Tuire.

– Huuhdo ja linkoa nuo salaatit, Eevastiina kehotti osoittaen apupöydälle, jossa sateen mutaamat lehti- ja tammenlehväsalaattikerät odottivat. Ne olivat kesän ensimmäistä satoa ja vielä pieniä. Tuire tarttui salaatteihin sen näköisenä kuin olisi odottanut niiden kuhisevan matoja ja etanoita. Eevastiina väisti vesihanavan vierestä, jotta käly voisi huuhdella kasvikset.

Vain Tuire nimitti häntä Eevastiinaksi, muille hän oli Tiina. Kaikkien perheenjäsenien nimi alkoi T-kirjaimella.

Pari vuotta sitten heillä oli ollut hamsteri, jonka nimi oli Tino. Lapset olivat haudanneet sen mökin takametsään ja maalanneet muistokiven hopeaiseksi.

– Ajateltiin Teron kanssa että taloon voisi rakentaa lisäsiiven, jossa olisi kompostoiva kuivakäymälä. Taikakin inhoaa huussia niin kuin sinä, Tiina sanoi silputen samalla kananmunia sillivadille. – Oletko saanut jo perintöveropäätöksen? Ihmeen kauan siinä kestää.

Salaatinlehti putosi Tuiren käsistä lattialle.

– Minkä?

– Perintöveropäätöksen, Tiina toisti kärsivällisesti.

– Vaikka pesää ei jaettaisikaan vielä, vero pitää silti maksaa.

– Paljonko se on? Käly kumartui poimimaan salaatinlehden lattialta ja laittoi sen kompostiin. Kun Tiina mainitsi arvion, Tuire parahti: – Eihän minulla ole semmoisia rahoja!

– Voithan aina ottaa pankista lainaa. Kyllä ne antavat, kun sinulle on perintö tulossa, Tiina jatkoi mutta kiroili hiljaa mielessään. Mikä oli saanut hänet ottamaan veron puheeksi? Tuire alkaisi kuitenkin vaatia pesän jakamista, ja hänellä oli siihen laillinen oikeus. Tiinalle ja Terolle sopi parhaiten se, että anoppi käytti kuolinpesän rahoja lapsenlapsien harrastuksien ja matkojen tukemiseen. Sitä ei tarvitsisi kertoa juristeille – eikä varsinkaan Tuirelle. Lapsenlapset olivat mummon elämän ilo tämän jäätyä leskeksi. Tuire ei ollut sellaisia hänelle suonut. Lain mukaan sisarusten tuli saada yhtä suuri osa isänsä omaisuudesta, mutta laki ja oikeus eivät läheskään aina kulkeneet käsi kädessä. Heidän perheeseensä kuului viisi ihmistä, Tuire eli yksin.

Tuukka kolisteli portaisa.

– Iskä käski mennä saunaan. Onks meillä jossain limsaa? hän kysyi esimurrosikäisen kiekaisevalla äänellä. Tiina osoitti eteiseen kylmälaukulle.

– Ääh, Jaffaa. Eikö oo kirsikkakokista tai Dr Pepperiä? poika mankui. – Milloin me syödään?

– Sitten kun kaikki on käyneet saunassa, ennen kokkoa. Niin kuin aina, Tiina vastasi. Se oli ollut appi-Turtolan kiveen hakkaama juhannusjärjestys, jota kaikki yhä noudattivat. Hänen miehensä oli monin tavoin samanlainen kuin isänsä, ja Seija-anoppi oli tottunut myötäilemään. Tiina vain esitti tottelevansa. Teron ei tarvinnut tajuta, että todellisuudessa hänen vaimonsa teki päätökset.

Tuire ja hänen äitinsä saunoivat viimeisinä. Aiemmin vanhemmat olivat ottaneet ensimmäisen saunavuoron, että isä pääsi laittamaan kokon valmiiksi ja äiti viimeistelemään juhannusaterian. Vähitellen heidän roolinsa olivat liukuneet Terolle ja Tiinalle. Taikasta ja Tessasta oli ollut hauskaa mennä naimattomien naisten saunaan tätinsä kanssa, se oli saanut heidät tuntemaan itsensä isoiksi. Tuire-täti tunsu työnsä takia vaikka ketä julkkiksia. Tänä juhannuksena Tessa ei kuitenkaan halunnut saunaan ja Taika käväisi vain peseytymässä. Hän ei edes antanut mummon pestä selkäänsä.

Tuire koetti olla katsomatta äitiä. Tämän iho oli luomien kirjavoima ja laihoissa reisissä oli selluliittia. Kiuas hehkui tulisena parin tunnin saunomisen jäljiltä. Kuinka pahasti se polttaisi ihon, jos siihen kaatuisi tai putoaisi? Miten suuria palovammojen pitäisi olla, että ne surmaisivat? Tuire mietti. Hän muisti jostain sairaalasarjasta, että

palovammat eivät suinkaan tappaneet heti. Äiti pystyisi kertomaan, että tytär oli tönäissyt hänet vasten hohkavia kiviä.

– Lähde vahtimaan kun käyn päätteeksi uimassa, äiti ehdotti. Tuirea puistatti ajatuskin kymmenasteisesta mutavedestä, mutta hän seurasi äitiä laiturille. Laudat olivat sateen liukastamat, tihku naputti märkää päälakea. Entä jos äiti kompastuisi, löisi päänsä ja putoaisi veteen? Tai hukkuisi muuten vain, vanha ihminen voisi saada suonenvedon kesken uimareissun. Tuire ei heti älyäisi, että toinen oli hukkumaisillaan, sellaista oli kuulemma vaikea huomata.

– Tulisit sinäkin, tämä on oikein virkistävää! äiti hihkui vedestä ja kauhoi sitten rivakasti kohti laiturin tikapuita. Tuire seisoి hänen yläpuolellaan ja mietti, mitä tapahtuisi, jos hän painaisi äidin pään veden alle. Kuinka kauan pitäisi jaksaa että äidiltä lähtisi henki?

– Vieläkö te siellä kuhkutte? Tiinalla on ruoka valmiina, kuului Teron ääni saunan takaa. Tuire perääntyi huokaisen, vaikka epäili, ettei hänestä olisi hukuttamaan omaa äitiään. Mutta perintövero – hän oli luullut isän kuoltua saavansa rahaa eikä joutuvansa maksamaan.

Hän muisti äidin itkuiset silmät hautajaisten jälkeen. *Ette kai te minua omasta kodistani aja.* Teron rauhoittava ääni vastasi. *Ilman muuta sinulla säilyy käyttöoikeus tähän.* Mieleen nousi isän myhäily, kun tämä katseli mökin nurmikolla leikkiviä lapsenlapsia. *Tämän olen omin käsin rakentanut perinnöksi jälkipolville.* Mutta Tuire ei halunnut mökkiä. Eikö Tero voisi lunastaa sen häneltä? Suostuisiko äiti siihen? Entä Eevastiina? Jos joku olisi ongelma, se

olisi nimenomaan käly. Äiti puhui kälystä toisena tyttärenään. Se sai Tuiren tuntemaan itsensä arvottomaksi. Eikö yksi tytär riittänyt?

Tiina kokosi astioita pöydästä. Sade oli tauonnut hetkeksi, mutta sen sijalle oli noussut tuuli, joka puhalsi lammelta mökille. Tero väitti maan ja metsän olevan niin märkiä, ettei tulen leviämisestä tarvinnut kantaa huolta. Hän ja lapset olivat jo kokolla. Tytöt olivat hetkeksi löytäneet yhteisymmärryksen: he tekisivät kokonpoltosta Tiktokvideon. Tiina oli helpottunut, kun sai heidät hetkeksi ulos talosta. Anoppi oli lähtenyt pikku levolle, snapsi ja lasillinen valkoviiniä aterialla ramaisivat, mutta hänet pitäisi herättää kokolle. Tuire oli mennyt pukemaan talvialusvaatteet, että tarkenisi kokolla. Ulkona oli enää vain kuusi astetta lämmintä.

Kun Teron ja hänen suhde oli muuttunut vakavaksi, Tiina oli koettanut ystäväystyä Tuiren kanssa. He olivat käyneet syömässä ja elokuvissa, mutta pian oli osoittautunut, ettei heillä ollut juuri mitään yhteistä. Tiina halusi lapsia, Tuire ei ehtinyt edes seurustella, kun työ vei suuren osan ajasta. Tiina oli tyytyväinen olemukseensa, Tuire oli milloin milläkin kuurilla, koska inhosi liikuntaa ja hikoilemista, mutta halusi näyttää siltä miltä menestyvän naisen oletettiin näyttävän. Hänestä ei saanut seuraa leivoskahveille tai myöhemmin vauvanvaateostoksille. Tiina oli päättänyt sietää häntä ja ajatellut, etteivät Tuiren asiat kuuluneet hänelle.

Lapsenvahdiksi hän ei ollut Tuirea pyytänyt sen jälkeen, kun oli kerran jättänyt Taikan tämän hoteisiin ja pala-

tessaan löytänyt tytön nukkumasta vanhempien sängystä päivävaatteissa ja likaisessa vaipassa. Tuire oli katsellut romanttista komediaa viinipöhnässä. Onneksi lapsi oli ollut kunnossa. Tessa oli puolestaan saanut silmätulehduksen, kun Tuire oli meikannut tämän silmät omalla luomiväripensselillään, jota ei ollut pesty kuukausiin. Tiina ei voinut kieltää lapsia pitämästä yhteyttä ainoaan tätiinsä, mutta hän ei mielellään päästänyt heitä minnekään Tuiren kanssa kahdestaan.

Appiukon kuolema oli sysännyt kaikki uuteen tilanteeseen. Tuirella oli valta panna sekä anopin että ennen kaikkea Tiinan perheen asiat sekaisin. Se tuntui sietämättömältä.

– Äiti, kokko odottaa. Tuire koputti vanhempien entisen kamarin ovelle. Parisänkyä ei ollut viety pois, sen päällä oli edelleen äidin virkkaama peite ja äiti itse. Huoneessa oli ihanan lämmin. Savunkatku oli miedompi kuin Tuiren huoneessa.

Äiti havahtui. Suupielessä oli kuolavana, silmissä samea katse.

– Tuireko se siinä? Näin unta Juhosta. Toi minulle juhannuskukkia, hän sanoi apeasti. Nouseminen tuntui kestävän minuutteja. Äidin olisi parempi isän luona, Tuire tuumi, vaikka ei hän uskonut kuoleman jälkeiseen elämään. Tokko äiti tulisi kuoltuaan kummittelemaan, oli syy mikä tahansa.

Äiti veti päälleen melkein nilkkoihin ulottuvan toppatakin, pipon ja villalapaset. Kumisaappaissa oli karvavuori. Tuire ajatteli juhannusta Bahamalla. Siellä riittäisi kevyt

mekko ja sandaalit. Häntä värisytti, kun he astuivat ulos ovesta. Viima tuntui tulevan suoraan Jäämereltä.

Tessa ja Taika tanssivat juhannustulen ympärillä kuin kaksi alaikäistä noitaa. Ainakin he pysyivät lämpiminä. Lammen toisella puolellakin poltettiin kokkoa. Eevastiina nosteli korista pulloja ja lasveja, oli maljojen kohottamisen aika. Juhannukselle, Juho Turtolan muistolle, ties mille. Tuire nosti mielessään uudelle elämälle, jossa ei rahasta tarvitsisi murehtia.

Äidin toppatakin pinta oli helposti syttyvää keinokuitua. Puhuri heitti kipinöitä metrien päähän. Jos äiti vain menisi tarpeeksi lähelle, niin poukko pomppaisi hänen kimppuunsa. Miten Tuire saisi äidin toiselle puolelle tulta niin ettei kukaan näkisi, kun hän tönäisisi? Vanhat ihmiset kompuroivat muutenkin, ja äiti joi jo toista lasillista proseccoa.

Mutta Tessa kieppui väkkäränä puhelimensa kanssa. Oli liian suuri riski siihen, että hän sattuisi kuvaamaan Tuiren teon. Perinnön menetti, jos sen hankki henkirikoksella. Saisiko sen valtio vai Teron perhe? Molemmat ajatukset tuntuivat sietämättömiltä.

Tuuli söi tulen loppuun rivakasti. He olivat sisällä jo ennen yhtätoista, juuri ennen kuin sade taas yltyi. Äiti meni nukkumaan ensimmäisenä. Eevastiina touhuili keittiössä, Tero nautti vielä konjakin ja kuorsasi sen jälkeen äänekkäästi. Lapset olivat sammuttaneet lukulamput parvelta, mutta Tuire erotti puhelimien valot, kun hän hiipi ovesta muka mennäkseen ulkokuussiin. Itikat hyökkäsivät kimppuun heti ovella, eikä auttanut, vaikka Tuire pyrähti juoksuun. Ininä sai sydämen hakkaamaan.

Ei enää ikinä. Tämä on viimeinen juhannus tässä helvetissä. Kun äitiä ei ole, saan myydä mökin. Samantekevää ostaako sen Tero vai joku vieras. Ne rahat kuuluvat minulle.

Hän tunsu kutiavat pistot niskassa ja ranteissa, kun palasi talolle. Ovi ei narissut, askeleet olivat äänettömät. Tuire oli oppinut hiipimään edellisessä asunnossa, jossa alakerran asukas valitti pienimmästäkin äänestä. Nyt pakolla omaksutusta taidosta oli hyötyä. Hän avasi äidin huoneen oven. Hiillos takassa kyti vielä, pelti oli auki.

Äiti oli hiprakassa kuplajuomasta. Häntä paleli ja hän lisäsi pari puuta eikä muistanut vetäneensä peltiä kiinni. Niin siinä kävisi. Tuire avasi takan luukun ja työnsi kaksi halkoa sisään. Hän epäröi hetken pellin kanssa. Jäisikö siihen hänen sormenjälkiään? Hän veti hihan kämmenen peitoksi ennen kuin työnsi pellin sisään.

Hän sulki huoneensa oven huolellisesti ettei häkä hiipisi raosta sisään, otti nukahtamislääkkeen ja alkoi nähdä valveunta Barbadosesta. Loputon, valkea hiekka, pehmeä hellivä lämpö, suloinen joutilaisuus hedelmälautasen äärellä. Hennosti ruskettunut iho, vesi kuin linnunmaitoa. Ei huolen häivää enää. Siihen näkyyn hän uinahti.

Tiina havahtui tulen räjähdykseen. Ääni ei kuulunut sateiseen juhannusyöhön. Aamu alkoi vähitellen valjeta, vaikka pilven alta ei auringosta näkynyt kuin kapea punainen juova. Hän heitti viltin yltään ja veti kynsikkäät käsiinsä. Tero uinui untuvapeiton alla, ja lapsilla oli mukavaa ullakkoparvella, jonne lämpö kohosi.

Hän pujottautui sängystä ja meni tupaan kuuntelemaan. Ääni tuli anopin huoneesta. Hän avasi oven ja tunsu nopeasti lämmenneen hiilloksen tuoksun. Tiina

veti pellin auki, varmisti että vanhus hengitti ja jätti oven kaiken varalta raolleen, vaikka lämpö karkaisi. Mummo ja tuli eivät enää olleet turvallinen yhdistelmä. Hänen pitäisi puhua asiasta Terolle. Edunvalvontasopimus olisi hyvä tehdä mahdollisimman pian. Tiina tunnisti anopissa alkavan muistisairauden merkit, ei hän turhaan ollut ollut vuosikausia töissä neuropsykologisella osastolla. Oikea lääkitys hidastaisi taudin etenemistä, muttei pysäyttäisi sitä. Seija oli aina ollut sitä mieltä, että raha-asiat kuuluivat miehille, hän luovuttaisi ne mielellään Teron hoidettaviksi.

Esteenä ei ollut enää kuin Tuire. Tämä oli valittanut kamarinsa kylmyyttä, sen voisivat kaikki todistaa. Tuire oli varmaankin sulkenut pellit liian aikaisin. Häkä oli katala vuodekumppani, se kietoi syleilyynsä niin tiiviisti, että salpasi hengityksen ja pysäytti sydämen.

Tiina kurkisti kälyn huoneeseen ja kuuli tasaisen hengityksen. Kekäleet hehkuivat vielä uunissa. Hyvä. Hän tarttui pellin kahvasta kynsikkään peittämällä kämmenellä. Liike oli pieni, mutta siihen sisältyi kokonainen ikuisuus.

Sateen päättäväiset sormet naputtivat kattoa, kun Tiina ryömi miehensä kylkeen untuvapeiton alle.

SUOMEN SUVI ON LYHYT, SULOINEN JA TOISINAAN HENGENVAARALLINEN!

Mökkijuhannukset eivät ole kaikkia varten. Tuire lähtee vastentahtoisesti viettämään keskikesän juhlaa sukulaistensa kanssa. Hänellä on kuitenkin suunnitelma: kaikki eivät palaa tältä reissulta hengissä. Provinssirockin pääesiintyjän basisti katoaa juuri ennen keikan alkua. Kesänaapureiden lomanvietto äityy rajuksi riidaksi, ja pian vastarakennettu huvila on ilmiliekeissä. Hilja Ilveskero jäljittää aamuöisessä metsässä uhkaavia kulkijoita, ja Maria Kallio selvittää, kuka tappoi Suomen ilkeimmän kolumnistin.

Juhannustulet kokoaa yksiin kansiin Leena Lehtolaisen kesäisiä rikoskertomuksia vuosien varrelta. Mukana on myös kaksi uutta novellia.

